Og inden han blev forvist til mørket, forbarmede Aldini sig over sin skabelse, mennesket, og erkendte, at denne skabelse var en fejl. Aldini erklærede intethedens komme, men kun hans blods blod vil den lystre. Alt og intet skal dømme mennesket, for de bærer gudens velsignelse. To vasaller. To byrder. To aspekter. Mennesket og intetheden. Hil de, der skal komme til enighed! Hil Aldinis vasaller! Menneskehedens skæbne hviler i deres hænder.
- Urts profeti

Alle fortæller historier. Nogle er åbenlyse, som de fortællinger, vi luller vores børn i søvn med, eller de store legender om helte, der nedkæmper drager og dæmoner. Andre historier lever derimod i det skjulte. Det er de fortællinger, vi præsenterer gennem vores påklædning og vores handlinger. Mange af disse fortællinger er løgne, vi spinder, som klistrede edderkoppespind, som vi håber, vores medmennesker bliver fanget i. *Jeg*

har styr på mit liv. Jeg er velhavende. Mine børn er fantastiske, og min kone er smuk som en nymfe. Alle fortæller deres historier. Alle lyver. Som skuespillere på en scene spiller vi alle en rolle, og ofte går vi endda på kompromis med hinanden, så vi ikke selv bliver afsløret; den ene ven fortæller den anden, at han er god til at fægte, og til gengæld lader den anden være med at påpege, hvor hæslig den førstes datter er. Det er lige meget, om historierne passer, så længe de ikke bliver afsløret som løgne, for i den sidste ende dør vi alle, og når først der ikke er nogen tilbage til at afsløre løgnen, hvad er sandheden da, andet end løgnen?

Kejser Palasanders historie var storslået, og han fortalte den med stor overbevisning. Han var kejser af hele Clastara. Først var han blot konge af Sylvien, men siden han tilkæmpede sig tronen med folkets støtte, havde han erobret Fir mod nord og Milvark mod syd, og således blev han kejser med hovedsæde i Sylviens hovedstad, Ilv. Hele kontinentet var hans.
Vores fortælling starter en rolig sommeraften på det høje palads. Palasander trådte ind i sit kammer øverst oppe i det højeste spir. "Lad mig være i fred for i aften," befalede han soldaten ved døren.
"Javel, Deres Excellence," adlød soldaten med den sorte kappe, der stod i skarp kontrast til hans hvide uniform med kobberknapper. Døren gik i.
Kejseren trak hurtigt ud af sine officielle klæder og i den røde satinkåbe, han så ofte nød at have på, mens

solens sidste stråler faldt ind gennem ruderne. Så gik han gennem det store ovale kammer og over til hylden med importeret rødvin fra Milvark. Han hældte et glas op og tog en stor tår. Det lignede ham ikke, men han trængte til det. Gulvet i det store kammer var belagt med gulvtæppe fra væg til væg, rødt som blod og med gule mønstre, der forestillede slyngplanter og kvidrende fugle. Heroppe var han alene. Han kunne sætte sig foran pejsen i den bløde stol med grønt fløjlsbetræk, eller spille skak, typisk med sig selv, fordi ingen alligevel havde en chance mod ham. Han kunne også læse en bog fra en af de høje, brede bogreoler, men han havde allerede læst dem alle, nogle af dem op til flere gange. De fleste af bøgerne var tunge værker om krig, eller om, hvordan man er en god hersker. Det var de bøger, han forstod bedst, men han havde alligevel også en forkærlighed for de mere filosofiske værker, der ikke handlede om død og ødelæggelse. Når alt kommer til alt, hvad er så meningen med krig, hvis ikke det i den sidste ende handler om det gode liv, skønhed, eller … han turde næsten ikke tænke det … fred? Han overvejede at sætte sig foran pejsen og slappe af, for det havde været en meget lang dag. Palasander brugte næsten alle sine kræfter på at regere, og de fleste undersåtter så ham som en slags frelser. Tanken skræmte ham normalt ikke, men på det seneste var den begyndt at nage ham mere og mere, og i aften var den næsten ubærlig. Han forsøgte, uden held, at skubbe den fra sig. Idéen om, at han, en opportunistisk præstesøn,

som så sit snit til at opildne befolkningen til oprør, skulle være en frelser, var latterlig. Ordet *frelser* havde en alt for religiøs klang. Dog kunne han ikke klandre befolkningen for at bruge det. Han havde trods alt udnyttet deres blinde tro på Zula til at tage magten og vende dem mod de tidligere konger. Men det gjorde ham ikke til en frelser. Han var belæst og strategisk, og han var god til at regere. Det var alt. Alligevel var det ikke svært at forstå, hvorfor de forvekslede ham med noget guddommeligt, når de så ham stå ude på sin balkon, badet i lyset fra solen, med hans lange gyldne hår og kridhvide hud. Men alt, hans undersåtter så, var hans ydre. Ingen af dem kendte til det mørke, der lå inde bag facaden, det mørke, som tyngede ham. Tidligere den eftermiddag var tankerne begyndt at myldre i hans hoved, da endnu et rygte dukkede op, et rygte om kaos og overnaturlige hændelser mod øst. Det var blot det seneste af mange rygter, og folk snakkede om menneskehedens ende og om Urts profeti. Han havde aldrig rigtig troet på profetien, men i løbet af de sidste par måneder var disse absurde rygter dukket op, og nu var han ikke længere sikker. Det brød han sig ikke om, for han var vant til at have kontrollen og overblikket. Men disse rygter … de fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på ham. Heldigvis kendte ingen ved hoffet til hans hemmelighed. De vidste ikke, at det var deres elskede kejser, som profetien omtalte, men de vidste heller ikke, at han ikke havde den fjerneste anelse om, hvordan han skulle forhindre deres undergang og red-

de menneskeheden.
Palasander havde trukket sig tilbage, så snart den sidste ret var blevet serveret, og nu stod han så her i sit kammer og følte sig for en gangs skyld rastløs og irriteret. Hans tanker begyndte at vandre tilbage i tiden til dengang, han for første gang opdagede sin evne.

Han var kun ti år, og hans liv var ved at blive revet op med rode. Hans mor stod bundet fast til en træpæl i midten af en stor brændedynge bag en opstillet platform. Bag hende tårnede Zulas spir sig op og rakte ind i himlen, som om det pegede på det hinsides. Han erindrede tydeligt sin mors ansigt, imens anklagen blev læst op. Hendes blå øjne glimtede af tårer, og hun kiggede skiftevis på Palasander og hans bror, der stod nede blandt de utallige tilskuere, som var mødt op for at bevidne hele den groteske forestilling.
"Ellinor Lyssiva!" råbte en af Zulas præster, der stod på platformen, iklædt den karakteristiske grå kåbe."Hans Højhed, Zulas repræsentant her i vores verden, har anklaget dig for den groveste synd af dem alle. At være tranzend."
Tilråb og forbandelser fløj gennem luften fra den urolige pøbel. "Gudsbespotter!"
"Brænd hende!"
Palasander mærkede noget mod skulderen og kiggede ned. Det var hans tvillingebror, Henry, der begravede ansigtet i hans hvide skjorte i et forsøg på at flygte fra det hele. "Det passer ikke," hulkede han, "mor er ikke

tranzend, det er hun ikke."
Han havde ret, det var alt sammen en løgn. Deres mor var i virkeligheden deroppe på grund af Palasander. Hvis han bare havde holdt sin mund aftenen forinden, da de var til middag hos kongen. Palasander talte over sig, og kongens general, Fibius Fegall, ville prygle ham for at give ham en lærestreg, men hans mor gik imellem og stoppede generalen. Hun stoppede en af kongens nærmeste mænd. Det var ikke tilfældigt, at kongens vagter havde vækket Palasanders familie den efterfølgende morgen og pågrebet hans mor, og nu var de her foran Zulas spir.
Palasander stod som frosset fast til jorden med en følelse af frygt og skyld siddende som en stor klump i halsen. Han var som en passiv tilskuer i et mareridt, mens præsten fortsatte: "Hvad har du at sige til dit forsvar?" Palasanders mor kiggede på ham med arrigskab og foragt i blikket, og i stedet for at benægte anklagen, sagde hun: "Kun én ting." Så skiftede hendes udstråling fuldstændig, og hun smilede ned til Palasander og Henry. "Jeg elsker jer." Palasander forstod, det var til ham og hans bror, men for alle de fremmødte lød det som en fornærmelse mod dem. Ikke nok med at hun, en tranzend, ikke beklagede sin synd, nej, hun havde endda den frækhed at sige, hun elskede dem alle. Tilråbene tog til, for ingen forstod, at hendes ord var møntet på hendes kæreste eje, nemlig hendes to børn, der stod midt imellem dem. Kun Palasander og Henry kendte til den kærlighed, deres mor nærede for dem,

og som hun havde vist dem hver eneste dag, siden de blev født. Hun havde trøstet dem, når de skulle trøstes, selv, når deres far mente, hun omklamrede dem og var overbeskyttende. Hun rensede deres sår de mange gange, de var faldet, fortalte dem historier, inden de skulle sove, og vigtigst af alt havde hun lært dem, hvad ægte omsorg er.

"Du er i sandhed et vederstyggeligt menneske!" forkyndte præsten højlydt, "og vederstyggelighed spreder sig som sygdom. Se selv, hvordan de mest syndige mennesker altid samler sig i slummen. Faktisk er din gudsbespottende adfærd så frygtelig, at Hans Højhed Kong Endrazil, har stillet et særligt krav til din henrettelse." Han kiggede ned på præsterne, der stod på række som bønder på et skakbræt på hver side af platformen. Blandt dem var Palasanders far, som var blevet beordret til at trække i sin præstekåbe og gøre sin pligt sammen med de andre præster, der også var til stede for at bevidne henrettelsen. "Azazel," fortsatte præsten på platformen. "Vil De komme herop?"

Palasanders far hævede blikket mod præsten og tøvede, men kun et lille øjeblik. Så gik han med langsomme skridt hen til trappen og op ad de fem trin, så han stod oppe på platformen ved siden af præsten og lige foran sin kone. "Hvad er kongens ønske?" spurgte Palasanders far og lød ikke som sig selv, men stemmen bar stadig præg af den styrke, han altid havde i stemmen, noget, der havde gjort ham til en af byens mest højtstående præster. Folk lyttede altid til ham.

Præsten sendte et indforstået blik til den barmavede, hætteklædte mand, der hele tiden havde stået faretruende tæt på Palasanders mor og bålet med en tændt fakkel. Manden sagde ikke et ord, men gik hen til Palasanders far og rakte faklen frem imod ham. "Kongen vil have, at De skal gøre det," sagde præsten, "for at vise, at De stadig er ham loyal. Det er kun passende, når Deres kone er tranzend. Dette er en enestående mulighed for at vise Hans Højhed, at hun ikke har vundet Dem over på den mørke side."

Azazels hoved sank, og hans ansigt forsvandt helt under hætten. Sådan stod han i nogle meget lange sekunder, inden han langsomt hævede armen og tog et fast greb om faklen.

Palasanders mors blik fyldtes med en rædsel, meget anderledes fra den rædsel, hun udviste for selve afbrændingen. "Azazel?" sagde hun med bævende stemme. "Min egen … hvad er det dog, du gør?"

Azazel hævede blikket og stirrede hende lige ind i øjnene. "Min elskede," sagde han og holdt inde, som om ordene hang fast i halsen. "Må Zula vise dig nåde og tilgive dine synder." Han kastede faklen på bålet, og flammerne tog straks fat i det tørre træ.

Nu brød Palasanders mor ud i panisk gråd. "Azazel!" skreg hun i noget, der lød som en blanding af rædsel og ren og skær forbløffelse. Hun begyndte at trække vejret i lange, hurtige hiv, mens hun hulkende og højlydt fremstammede: "Du kender mig, jeg er din kone. Du ved, jeg er uskyldig. Din …" Hun holdt inde i et

kort øjeblik, næsten, som om hun var usikker på, om hun kunne tillade sig at sige det, hun ville sige, men så tvang hun det ud. "Din kryster!" Flammerne begyndte for alvor at brede sig om hendes ben, og hun vred sig, imens små, pinefulde lyde klemte sig ud mellem hendes små læber, indtil hun endelig fremsagde de ord, der ville blive hendes sidste. Palasander forstod straks, at hun talte til ham og Henry: "Luk øjnene!" Hvad der startede som ord, endte i et smertefuldt, dyrisk skrig, da flammerne for alvor fik fat i hendes tøj. De indhyllede hende, og da Palasander alligevel formåede at få en sidste øjenkontakt med hende i flammerne, blev det for meget for ham.

"Mor!" råbte han skingert med tårer trillende ned ad kinderne og Henry, der græd som et lille spædbarn ved hans skulder.

"Mor?" lød en drengs stemme til højre for dem. "Hey, drenge, det er tranzendens børn. Fang dem!"

Palasander var ved siden af sig selv; forvirret og på nippet til et sammenbrud, men han forstod, at de måtte flygte, så han greb sin bror om håndleddet og begyndte at løbe. De forlod Zulas Plads og løb op ad en gade med fem drenge, alle en smule ældre end dem selv, i hælene. Palasander trak Henry med ind i en gyde i et forsøg på at flygte, men det lykkedes ikke, og pludselig havde han i stedet spærret sig selv og sin bror inde, for gyden endte blindt. "Lad os være," bønfaldt Henry med skælven i stemmen, men det stoppede ikke deres forfølgere.

”Det kunne du lide, hva’?” sagde den forreste, ham, der havde kaldt på de andre drenge. Han greb Henry hårdt i kraven og hev, så han faldt med ansigtet først og landede for fødderne af dem. Drengen sendte et spark ind i Henrys ribben, og de andre drenge tog det som en opfordring til at gøre det samme. De sparkede og slog stakkels Henry, der lige havde mistet sin mor, og de blev ved og ved og ved, indtil Henry til sidst mistede bevidstheden.

”Stop,” hviskede Palasander svagt, idet hans ben gav efter, og han faldt på knæ. ”Stop, vil I ikke nok stoppe?” Han lukkede øjnene og begravede ansigtet i sine hænder, men det eneste han så i mørket var hans brændende mor. De havde taget hende fra ham. Hun var væk, som om hun aldrig havde været der. Han fornemmede vreden vælde op i sig. ”Det burde være dem,” hviskede han. “De burde være væk. Ikke mor. De burde alle forsvinde.” Hans ansigt skar en arrig grimasse og med ét blev hans hviskende stemme afløst af et højlydt, frustreret råb. ”De burde forsvinde, dem alle sammen!”

Palasander husker ikke, hvad der skete derefter. Han havde kun en svag erindring om en hviskende stemme i hans hoved og et utydeligt, blegt ansigt omkranset af mørke. Det næste øjeblik var det, som om han havde været i en form for febervildelse. Han stod oprejst igen, men nu var han omringet af deforme skabninger, der bar en svag lighed med mennesker. Men de havde ingen øjne og ingen munde. Næser var der heller ingen

af, udover nogle aflange sprækker, der engang havde været næsebor, og deres hår var forsvundet, med undtagelse af pletvise plamager. Palasander havde brugt intetheden for første gang og opløst en stor del af de stakkels drenges menneskelige aspekt. Imens Palasander stod der midt imellem de uhyrlige lig og sin bevidstløse bror, dukkede hans far op for enden af gyden. Først så han på Palasander, så på de døde drenge og til sidst på Henry. Han tog et skridt ind i gyden. ”Palasander,” sagde han lamslået, “du er en tranz…”
”Morder!” afbrød Palasander og pegede på sin far.
”Nej,” svarede Palasanders far næsten hviskende, som om han ikke selv troede på ordet, “jeg var nødt til at gøre det. For os.”
”Morder!” gentog Palasander højlydt. “Du dræbte mor. Hvordan kan du kalde dig for Zulas præst? Hvis det er sådan, din gud er, så vil jeg dræbe din gud.”
”Palasander, jeg var nødt til at …” Han nåede ikke at afslutte sætningen, inden han igen blev afbrudt.
”Forsvind!” skreg Palasander. “Jeg sværger ved Zula, ved gudefamilien, ved Kulai og alle andre guder. Jeg sværger ved Manden med den Blanke Hud, hvis det er nødvendigt. Jeg er ligeglad, hvilke af dem, der findes, jeg sværger ved dem alle sammen, at jeg slår dig ihjel, hvis du ikke forsvinder ud af vores liv!”
Azazel vaklede baglæns, og for første gang i Palasanders liv så hans far ikke ud til at have kontrollen. Hans far vidste godt, han havde gjort noget utilgiveligt, og for en kort stund stod han og sendte sine to sønner